

Princové jsou na draka

Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice / Jiří Chalupa

Problém délky běhounů

Princové jsou na draka je nesporná televizní klasika, která je v paměti snad celého národa zapsána díky (geniálním / vlezlým; nehodící se škrtněte) písničce dvojice Svěrák + Uhlíř. A myslím, že díky těm písničkám je zapsána jako mnohem jednoznačnější pohádka, než to ve skutečnosti je. Není vůbec náhoda, že celá věc začíná dlouhou vážnou černobílou scénou ze života svobodné matky v reálném socialismu – rozhodně to není pro malé děti a spíš než vysloveně pro děti je to pohádková komedie pro rodinné publikum. Není tu jednoznačný padouch, není tu jednoznačný hrdina, není tu žádný princip zásluhovosti – mnohem víc je tu satirického podání světa, který čelí zásadnímu existenčnímu ohrožení, ale nijak zvlášť aktivně to neřeší.

V zemi, jejíž političtí lídři namnoze strkají hlavy do písku před čím dál palčivějšími ekologickými problémy, to vlastně něco trochu připomíná – a jak v boleradické inscenaci podotýká jedna z dvorních dam, v situaci, kdy království hrozí devastující útok draka, ale také bankrot (který už možná beztak nastal), asi není nejpálčivější problém, jak budou v komnatách dlouhé běhouny a zda na nich budou kejklovati akrobati.

Je nesmírně sympatické, že Boleradičtí ctí tu nejednoznačnou věkovou adresu předlohy a nesnaží se nějakým podbízením cílit i na mladší publikum – i za tu cenu, že menší diváci (doporučená věková adresa je 8+) se mohou mezi oblíbenými písničkami nudit. Ve funkční scéně (jejíž stavbu hrdinka Martina navíc v důvtipném prologu sama organizuje, díky čemuž je jasné, že se ocitáme v jejím snu či fantazii) sledujeme situačně postavenou, domyšlenou satirickou pohádkovou komedii, kde jsou například nápaditě rozvinuty linky dvorních dam (zejména Kontralin milostný vztah s nikdy neviděným princem Hajajou je ohromující).

Tou největší předností je ale kompaktní souborové herectví napříč generacemi, přičemž kus táhnou zejména Jan Koráb v roli mile potměšilého pana krále a Gabriela Kočí coby charismatická, bystrá dívka Martina s ohromnou jiskrou v oku. Znovu ale opakuji, že nesmírně vyrovnaný je celý soubor – a na pochvalu je i hudební nastudování (s živou hudbou a skvělým, citlivým nazvučením) a choreografie.

Nad přesahem a stavbou předlohy mám jisté otazníky, ale s největší radostí konstatuji, že se režisérovi Juraji Háderovi a jeho týmu povedla vyrovnaná, zábavná, vkusná inscenace, které je cizí jakékoliv mrckování. Za dětského diváka mluvit nemohu, ale za sebe hlásím potěšenou spokojenost.

Michal Zahálka